Pető Zoltán

Szepessy Gróf különös esete
és egyéb misztikus történetek

Az utolsó király
(részlet)

(...)
Épp olyan váratlanul, mint ahogyan a bódultság elfogta, Lord Owain hirtelen feleszmélt. Erős rántással állította meg lovát, és körbenézett. A nap már régen elhagyta delelőpontját, és eltűnt a ködöt lehelő tölgyes ősöreg, nyirkos ölelésében. Ott állt, ahol a Dee folyó hatalmas kanyarulatot írt le – úgy tűnt, az állat párhuzamosan vitte őt a folyóval, legalább húsz mérfölddel délebbre az udvarháztól. Owain egy ismeretlen tisztáson találta magát a rengeteg mélyében, a göcsörtös ágaikkal ködöket kaparó tölgyek alatt, ahol egy ősi, elhagyott épületfalak romjai tünedeztek elő. Iszalaggal fedett, romladozó korinthoszi oszlopfők meredeztek időtől megfeketedett falcsonkok között, amelyek alapjukig lepusztult lakóépületekhez csatlakoztak.

Ráeszmélt, hogy hová vezetett az útja: messze bent a *Coed y Brenin* erdejében járt, az elhagyott romváros területén, melyet a rómaiak egykor *Cataractonium*nak neveztek. Egy hely, amelyről ugyan sokat hallott, de még sohasem keresett fel. Egy tölgyekkel sűrűn benőtt dombon ősi amfiteátrum félköre emelkedett ki néhány lábnyira a földből. A borostyán és iszalag beszőtte, töredezett márványpadsorok között patkányok futottak, a folyondárok között azonban még mindig ki lehetett venni a nagyszerű árkádokat és félköríves ablakokat tartó oszlopfőket, a falakon belül az elmosódott, lepattogzott festményeket, a kapu felett pedig néhány latin nyelvű feliratot.

A másik parton, egy vénséges, száz karú fűz alatt, amely valószínűtlen szögben dőlt meg a Dee folyó egyik kis, nádassal sűrűn borított, part menti öble fölött, Lord Owain furcsa csillogásra lett figyelmes. Mintha csak egy csillagdarab zuhant volna le az égről,

hogy most különös és nem evilági ragyogást árasszon. Ellenállhatatlan erő vonzotta Owaint a ragyogás irányába, a holtak hangtalan nyelvén suttogva csalogatta, és ő lováról leszállva, a part menti fák és a sűrű nádas rejtekébe bújva egyre közelebb és közelebb lopózott. Már fel sem tűnt neki, hogy egyre ingoványosabb talajra téved, és hogy súlyos csizmáival egyre mélyebbre süpped a mocsaras folyópart sarába. Közelebb érve látta már, hogy nem a folyó partjáról, hanem valahonnan a víz mélyéről, a lágyan lengedező hullámok mögül sugárzik ez a természetfeletti ragyogás. A Dee folyó hullámai kékessárgás fényben táncoltak, és a part menti fák körvonalai is lassan ebbe a nem evilági ragyogásba öltöztek.

Amikor a szétnyíló bokrok levelei között kikémlelt, meglátta a szürke köpenybe burkolózott, csuklyás lovasokat. A szürke köpeny alatt ódon, oroszlánnal és szarvassal faragott mellvértek csillantak a természetellenes fényben, a köpenyek csuklyái alatt súlyos, ezer éve nem használt, római veretű sisakok: a szemeket és a szájat is szinte teljesen elfedő acélmaszkok, amelyek harc közben felismerhetetlenné tették viselőiket. Owain villámgyorsan visszabújt a bokrok közé, de már késő volt: a lovasok nemcsak hogy meglátták, de egy szemvillanás alatt körbe is vették, s úgy tűnt, hogy gyűrűjükből nincs menekülés. A pisztolyt, amelyet magával hozott, most maga elé emelte, és mindenre elszántan megvetette a lábát az öreg fűzfa gyökerei között. Ekkor egy lovas vált ki a többi közül, és felé kezdett léptetni, a sás és a nád között gázolva. A földöntúli fényben, amely a folyóból áradt, alakja kísértetiesnek és halványnak tűnt.

– Caradoc fia Owain!– szólalt meg az alak vontatott, síri hangon.

– Ki szólít? – kérdezte kissé remegő hangon Owain, és hangos kattanással felajzotta pisztolyát. A lovas nem válaszolt, csak felé nyújtotta fekete bársonykesztyűbe bújtatott kezét.

Ekkor egy másik alak indult meg irányába. Egy fehér posztóval takart hátú, hatalmas, fejét rázó, sötét lovat vezetett a nádasban, egy olyan hátast, amelyen ezek a csuklyás emberek is ültek.

– Ülj nyeregbe, Caradoc fia! – szólította meg újra az első férfi. A holtak nyelvén beszélt, amelyről Owain tudta, hogy élő ember nem értheti.

– Fedd fel magad! – kiáltotta oda neki, és pisztolyát felemelte, hogy egészen egy magasságban legyen a lovassal. Az volt a benyo-

mása, hogy valahonnan ismeri ezt a férfit, hogy hallotta már a hangját, de mégsem tudná pontosan megmondani, hogy hol.

– Hová visztek?

– Jöjj, és csatlakozz Britannia elveszett királyaihoz!

– Nem mehetek!– kiáltotta tiltakozva Owain.

A lovasok most hangtalanul mindannyian feléje fordultak. Arcukat összezárt harci sisak takarta, mint fémesen csillanó halotti maszk. A hangtalan hívás erősödött, Owain pedig lábát erősen megvetve állt.

– Én nem hiszek a régi istenekben! – jelentette ki eltökélten. Kezében tartott fegyverét fenyegetően lendítette meg. – Árnyak, távozzatok!

„*Az idő visszatér önmagába. Ez itt a múlt. És ez a jövő*.” Hallotta Owain most odabent, saját lelkében az őt megszólító lovas hangját. Férfiak, gyermekek és asszonyok sereglettek köréjük a ragyogásban. Csendesek, ünnepélyesek és hidegek voltak, a bőrük tapintása a sír érintése, és tágra nyílt szemeikben nem volt fény. Néhányan közülük fegyvereket is hordoztak, lándzsákat, pajzsokat, kardokat, és Owain egyes pajzsokon látta a sárkány, a holló, a medve jelét: Wales elbukott királyainak címerei voltak. A néma sereg egyetlen hang nélkül engedett neki utat, és Owain felnézett egy homályba burkolt fekete szirtfokra, amely egy csendes, nyugodt, mozdulatlan tenger felett emelkedett a csillagtalan ég felé. És habár semmilyen égitest nem bocsátott le fényt, tisztán látta, hogy egy hatalmas, fekete gálya közeledik a néma part felé.

Ekkor száraz és különös nevetést hallott a lezárt sisakok mögül. Tébolyult volt ez a nevetés, olyan, mint amiket a csata hevében hallatnak néhányan, akiket már halálos seb borít, de még mindig tovább harcolnak, egészen addig, míg a fegyverük ki nem hullik élettelen karjukból. Aztán a jelenés eltűnt, és a lovasok is megindultak sorra mind a folyó irányába. Egymást követve, sötét lovaikkal belegázoltak a Dee folyóba, és eltűntek a folyónak éppen azon a pontján, ahonnan a titokzatos ragyogás kiáradt. Néhány pillanat múlva már az egész sereg semmivé olvadt, és a ragyogás, amely ezelőtt még mindent beborított, semmivé lett, csak az időközben feljött csillagok sejtelmes fénye ragyogta be az elhagyatott folyópartot. Mielőtt még a káprázat teljesen köddé lett volna, Owain számára úgy tűnt, az utolsó lovas, mielőtt elmerülne a habokban, feléje fordul: az arcot fedő si-

sak alatt egy különös fiatalember szakálltalan arca bontakozott ki, akinek hosszú fonatban viselt haja egészen a derekáig lobogott. A szemei kékek voltak, a tekintete pedig mély, mint Gwynedd tavai. (...)